

ЧЕСТЬ ПРАЦІ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей і районів за інтенсивне використання осушених площ у 1972 році.

У соціалістичному змаганні області переможцем визнано ЗАКАРПАТСЬКУ ОБЛАСТЬ, колгоспи і радгоспи якої, зокрема, зібрали на осушених землях по 35,6 центнера зернових, по 175 центнерів картоплі, по 681 центнеру кормових культур, а також добрі врожаї кукурудзи на силос і зелений корм, сіна багаторічних трав. Області присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії.

Відмічено успіхи у соціалістичному змаганні по осушенню та освоєнню боліт і заболочених земель та інтенсивному використанню осушених площ ряду областей і районів республіки.

(РАТАУ),

Рік видання XIV
№ 29 (1665).

ЧЕТВЕР

8

БЕРЕЗНЯ

1973 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 3 1939 РОКУ.

ІЗ ДИНАСТІЇ ЧЕРВОНИХ ХУСТИН

Цей колектив — в числі відомих на заводі. Комсомольсько-молодіжна бригада токарів механоскладального цеху № 4 заводу «Червона зірка», яку очолює бригадир Надія Щербань, має в своєму активі багато хороших справ і починає. Вони одні з перших відгукнулись на заклик «П'ятирічку — за чотири роки!» і від свого слова не відступають.

В бригаді працює вісім дівчат. До них в переддень свята і звернувся наш кореспондент Олена Басенко з кількома запитаннями.

З чим ваш колектив приїшов до свята?

Надія Щербань — бригадир: Перш за все — з хорошим настроєм і з почуттям задоволення, рік почався добре. А добрий зачин обов'язково кличе й до успішного фінішу. Наша механічна дільниця тільки за перший місяць року зеконімила ріжучого інструменту на суму понад 600 карбованців. Четверта частина зовождень припадає на нашу долю — чотири зміни на дільниці. І це при швидкісних темпах роботи.

План року ми зобов'язалися виконати до 56-ї річниці Великого Жовтня. За січень і лютий нормовиробіток становить понад півтора завдання. Це — цифри, а якщо відійти від них, то просто — на совість попрацювали всі, по-робітничому. Від цього й настрої хороші.

Ви працюєте в новому році п'ятирічки. Що чекає від нього для своїх подруг по роботі, для себе особисто?

Валентина Переожук —

член бюро обкому ЛКСМУ: Трудовий календар наш дещо розходиться з астрономічним. Новий рік ми святкували ще у вересні минулого року. Зараз працюємо в рахунок третього кварталу. Виготовляємо деталі до кукурудзяних сіялок. Ми в бригаді знаємо, які завдання перед хліборобами країни стоять в третьому, вирішальному, і зробимо все, що залежить від нас — машинобудівників. Надія вже сказала про наші темпи, від себе додам — дета-

лі до кукурудзяних сіялок, яких до першого травня треба поставити ланам 2900 штук, ми здаємо з першого перед'явлення на 90 процентів.

В особистому цей рік значний для багатьох з нас. Ліда Ільченко — дипломантка машинобудівного технікуму, я повинна здати екзамени за третій курс інституту, Люда Радущко, Тая Абаза і Таня Совенко поставили собі за мету стати студентками. У Марії Шумило донька — першоклас-

ниця. Дуже хоче наша подруга, щоб портрет Наталочки з'явився на цеховому стенді «Наші діти — наша радість». Ну, і намічаються есїлля...

Уявіть, що вам зовнова треба обрати професію — яку б обрали?

Марія Шумило: Після семи класів прийшла на завод, поступила ученицею токаря в механоскладальний цех і ось маю безперервний стаж роботи дванадцять років. За цей час було багато нагод поміняти професію, перейти на легшу. Але токарну справу не зраджував ніколи. Бо ніщо не замінить почуття влади над металом — холодним, непокірним... і таким податливим твоїм рукам.

Що б ви побажали своїм суперникам по соціалістичному змаганню?

Тая Абаза: В змаганні не буває нічий. Треба боротися за перемогу.

ПЕРЕМОГА НАРОДНОЇ ЄДНОСТІ

САНТЬЯГО. Вибори в національний конгрес Чилі, які відбулися 4 березня, принесли новий великий успіх федерації партій Народної Єдності, які одержали значно більше голосів, ніж на президентських виборах у вересні 1970 року. За попередніми неоповісними даними, 43,8 процента виборців віддали свої голоси кандидатам партій Народної Єдності. Підсумки виборів показали розрахунки опитувальних і зовнішніх ворогів чилійського народу. Реакційна опозиція не лише не одержала двох третин місць у національному конгресі, але й втратила частину мандатів як у палаті депутатів, так і в сенаті.

Знімок жіночої комсомольсько-молодіжної бригади з механоскладального цеху № 4 Надії Щербань заводу «Червона зірка» зроблено вчора, під час обідньої перерви, для занесення цього передового колективу за рекомендацією Кіровоградського міськомкому ЛКСМУ, на почесний «Постамент шани» газети «Молодий комунер».

На фото (знизу вгору — зліва): Людмила РАДУШКО — групкомсорг, Надія ЩЕРБАНЬ — бригадир, Валентина ПЕРЕОЖУК — член бюро ОК ЛКСМУ, Раїса БУХАРИНА, Марія ШУМИЛО; (знизу вгору — справа) Тая АБАЗА, Таня СОВЕНКО і Ліда ІЛЬЧЕНКО. Фото В. КОВПАКА.

ПРАВОФЛАНГОВІ ЗМАГАННЯ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР, розглянувши підсумки соціалістичного змагання областей, районів, трестів радгоспів, заготівельних і торгівельних організацій за збільшення виробництва овочів, картоплі, фруктів, ягід і винограду, поліпшення організації заготівель та торгівлі ними у 1972 році, визнали переможцями у соціалістичному змаганні за досягнення кращих показників по виробництву і заготівлі овочів: серед областей — Кримську, якій присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії; серед районів — Костянтинівський Донецької області. Району присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії.

Відмічено добру роботу по виробництву і заготівлі овочів і картоплі радгоспів і районів республіки. У соціалістичному змаганні за досягнення кращих показників по виробництву і заготівлі картоплі переможцем визнано Чернігівську область. Їй присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії. Серед районів переможцем визнано Менський район Чернігівської області. Йому присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії.

Відмічено добру роботу по виробництву і заготівлі картоплі ряду областей і районів республіки. Змагаючись за кращі показники по виробництву і заготівлі фруктів та ягід, переможцем визнано Саратський район Одеської області, якому присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії. Серед трестів радгоспів переможцем у соціалістичному змаганні за досягнення кращих показників по виробництву і заготівлі овочів та картоплі визнано Білозерський трест зрошувального землеробства Херсонської області, йому присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії. По виробництву і заготівлі овочевих культур відмічено добру роботу Кам'янсько-Дніпровського і Кримського трестів радгоспів.

За досягнення кращих показників по заготівлі картоплі, овочів і ягід серед заготівельних організацій споживчої кооперації переможцем визнано ЗАГОТІВЕЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ЖИТОМІРСЬКОЇ ОБЛСПОЖИВСПІЛКИ, якому присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії.

За досягнення кращих показників по заготівлі і торгівлі картоплею, овочами, фруктами і ягодами серед торговельних організацій державної торгівлі переможцем визнано ЗАПОРІЗЬКЕ ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ГОЛОВПЛОДООВОЧТОРГУ, якому присуджено перехідний Червоний прапор ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошової премії.

(РАТАУ)

Життя твого
березень

У МОЄМУ житті було багато пам'ятних днів. І один з них, незабутній — 3 березня цього року день, коли мені вручили партійний квиток із зображенням засновника і вождя нашої партії Володимира Ілліча Леніна.

Нам, комуністам взуттєвої фабрики, випала велика честь одними з перших в обласному центрі одержати партійні квитки зразка 1973 року. Урочиста обстановка панувала під час вручення. Нас щиро поздоровив від імені бюро міськкому партії перший секретар І. П. Валавський, і нагадав, що сьогодні головне поклонання комуніста — активна участь у всенародному змаганні за успішне виконання планів дев'ятої п'ятирічки, завдань її третього, вирішального року.

ПАМ'ЯТНИЙ
ДЕНЬ

Хвилюючими були слова нашої відповіді. Від молодих комуністів, які щоденно організаторською роботою пов'язані з комсомолом, виступила секретар комсомольської організації цеху № 6 Тамара Мартиненко.

— Ми вдячні, що нам першим вручено квитки нового зразка, — сказала дівчина. — І довіря партії ми виправдаємо.

Разом з нами партійні квитки було обмінено члену комітету комсомолу, технологу Олені Керзовій та майстру цеху № 6 Світлані Третяк. В успіхах комсомольців фабрики — і їхній чималий внесок. А трудяться наші комсомольці ударно. В цьому році ми вирішили своїми силами зекономити 130 тисяч квадратних дециметрів взуття і переробити їх на надпланову продукцію. Програму третього, вирішального намічено виконати до 28 грудня.

Коли ми одержали нові партійні квитки, нас тепло вітали комсомольці фабрики. Двоє з них, Валя Іванова і Валя Савицька, напередодні подали заяви про прийом в партію.

В. ДІГТЯРЕНКО,
секретар комітету комсомолу Кіровоградської взуттєвої фабрики.

ПОЛЕ. СЬОГОДНІ НА ньому з'являються перші таловинки. А невдовзі заб'ється зеленим. В кожній стебельці, в кожній пагінці захована господар Степів агрохімік Марія Каркач. Два роки працює комсомолка в колгоспі імені Леніна Долинського району. Знають її як відмінного спеціаліста. Від цього усвідомлення щастя на душі.

На фото М. КАРКАЧ.
Фото
Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Є така в сільськогосподарському виробництві, а, вірніше, в ріллістві, громадська посада — ланкова. Невтомністю, діловитістю відзначаються ті люди, які очолюють колективи у боротьбі за високі врожаї.

Ланкова — посада ця давня. З перших років колективного господарювання.

А які турботи, коло інтересів у неї сьогодні?

Про це для святкового номера газети написав матеріал наш громадський кореспондент з Голованівського району.

УЖЕ розтанув сніг. Щедро напували землю вологою лютневій дощі. А першого дня весни — знову щедрі снігопади. Ніна раділа: на нашому полі рівний килим. Значить буде надбавка для врожаю. Відразу ж побігла в бібліотеку до подруги.

— Бачиш, виграв мій прогноз. А ти й справді синоптик, Ніно! І напрямком вітру визначила, щоб сніг не прохурделив.

— Найбільше рада за отой килим, біла залізниця. Вчасно його взяли в затишок, поставили вперек наскрізним вітрам, ще понад сотню щитів. Тепер там гарний шар снігу.

— Ось твої новинки, — лагідно подала Марія заздалегідь приготовлені книжки. Згадалась їй груднева читальська конференція, яку проводила Ніна.

...Бібліотеку поступово заповнювали підвідувачі. Більшість були у робочому одязі. Вловлювали запах бензину і степового вітру.

— То що, товариші, почнемо? — несподівано звернулася Ніна Левченко до присутніх. — Здається, всі є, та й час уже.

Підійшла до стовпу, розмішеного біля стелажів з книгами. Із золотого фону тканих світліли слова: «Вирощування цукрових буряків при мінімальній затраті праці». Поглянула на людей. У приміщенні сиділи молоді і сивоусі.

— Це і є тема читальської конференції, — голос видав хвилювання. І показала на заголовок.

Кваліфіковано із знанням справи проходила розмова. Агроном, голова колгоспу, механізатори, ланкові обмірковували, як найкраще підготувати грунт до висівання насіння і правильно організувати сібву та догляд.

Коли головний агроном Володимир Савович Диринда розповів про осінньо-зимові агротехнічні заходи, Ніна встала. Дехто її вперше бачив такою. Завжди скромна, вона сьогодні присіплювалася до дрібниць. Чи закінчено підвіз аміачної води? В яких умовах зберігається насіння цукрового буряка? Як виконують теплі замовлення на виготовлення щитів? І відповідно до того, як ішли справи, одні залишалися задоволені розмовою, іншим доводилось червоніти. Турбота за майбутній урожай торкалась в однаковій мірі і голови колгоспу, і, здається, непричетного до цієї справи, комірника.

Про все розповідала, як про давно відомі істини. На чинсь сумнівне слово вказувала на гірку книг — джерело її агротехнічних знань. Та й практика є. Минулого року ланка Ніни Левченко на кожному із 73 гектарів виростила по 337

центнерів цукрових буряків і мала найвищий врожай цієї культури в колгоспі.

З ланковою я познайомився в сільському Будинку культури. Йшла репетиція. Хтось не вмів перестроюватися, в когось не вистачало вміння вкласти в слово його логічного змісту — Ніна поправити, іншого підбадьорити.

— Завклубом у відрядженні, тож сьогодні самій доводиться проводити репетицію, — почала розмову. — Готуємо п'єсу Михайла Савченка «Прошу встати». Автор приїздив у гості до нашого колгоспу. Був здивований, що його

Життя твого
березень«ЯКИЙ У ВАС
ДІАПАЗОН!»

п'єсу, яка щойно вийшла з друку, в нашій селі, далекій від столиці, аматори взяли в свій репертуар. «Який у вас розмах, діапазон!» — говорив він. А наступний його приїзд, про це домовлено, хочемо зустріти виставою.

Ще багато було сказано про роботу культурміщів, плани комсомольської організації. На мое здивування, звідки така обізнаність відповіла:

— Я ж член комітету. Марія Коваль, завідувача бібліотекою, подруга Ніни, пояснила, чому так захоплюється ланкова художньою самодіяльністю.

— Після школи призначили її працювати завклубом. Ввечері ходила на репетиції, в бібліотеку — то була робота, вдень обробляла разом з дівчатами ділянку буряків — то за покликанням. І так протягом кількох років. Зараз навпаки. Вдень в полі керує ланкою, ввечері — в бібліотеці, в клубі. Коло її інтересів широке і різноманітне. Хоча б така формальність — абонентна картка. Тут поезія і посібники по рослинництву, репертуарні збірники і художня проза Тютюнника. І дівчат приймає до книги. Йде до Ніни в ланку молодь, набуває хорошого трудового гарту...

В. МЕЛЬНИЧУК,
вчитель.

Колгосп імені Ватутіна
Голованівського району.

Тамара ЖУРБА

ТУРБОТА

Піють півні. Піють на світанку. Тишу наполохали крильми. Випав сон з важкої колісанки. Випав сон з важкої колісанки. День настирно хлипа ворітьми. Відступає морок в сізі шати. Діти сплять нехай. Та й чоловік... Ледь загляне досвіток до хати. Ледь загляне досвіток до хати. Тітка Ганна — хутко на поріг. Фартуха підв'яже для порядку. Зашкварчить сніданок на плиті. Ще до сонця висапають грядку. Ще до сонця висапають грядку. Здоять Лиску руки клопіткі. Та й у ланці ж треба не відстати. (Звідки й сила та береться в ній!) Ледь загляне досвіток до хати. Ледь загляне досвіток до хати — Вже турбот у тітки цілий рій.

ПРО СЛОВО

Кажеш слово — ползва. Ползва? То неправда, чуєш, неправда. Я ж учора єдиним словом Тебе поранила. А сьогодні... (Така заметіль. Обліпили всього сніжинки) Віднайшла у заметях слів Голубу краплинку. Що в людському серці криїть Відтепліла на чистому дні... І тепліють твої зіниці, Як земля навесні. Долинський район.

ШАНА ЖІНЦІ-ТРУДІВНИЦІ

УРАДЯНСЬКОМУ Союзу приблизно 80 з кожних 100 жінок у віці від 16 до 54 років або працює, або вчиться.

УДОРЕВОЛЮЦІЙНИЙ Росії жінки не мали виборчого права. Зараз вони є не лише активними виборцями, але й повинними обранцями народу. Серед депутатів Верховної Ради СРСР 463 жінки, що становить 31 процент. Верховних Рад союзних республік — 2.045 або 34,8 процента. Верховних Рад автономних республік — 1.137, або 38 процентів. В місцеві Ради обрано близько мільйона жінок, що становить 45,8 процента загальної чисельності депутатів.

ЗА ДОСЯГНЕННЯ і успіхи в розвитку народного господарства і культури, а також за бойові подвиги і мужність, виявлені в роки Великої Вітчизняної війни, нашим славним жінкам вручено 1.726 тисяч орденів і медалей, в тому числі 1.406 тисяч — за трудові заслуги. 4.497 жінок мають звання Героїв Соціалістичної Праці, 24 удостоєні другої золотої медалі «Серп і Молот», а 91 жінка є Героєм Радянського Союзу.

МАЙЖЕ 500 жінок — лауреати Ленінської і Державних премій в галузі науки і техніки, літератури, мистецтва і архітектури.

ОХОРОНА материнства в нашій країні забезпечується державною системою спеціальних установ (пологових будинків, лікарень, жіночих консультацій та ін.), на котрі покладено турботу про здоров'я жінок.

(ТАРС).

Трибуна Антоніни Худякової

Слухавеш розповіді Антоніни Федорівни Худякової, і, в котрі, переконалися: це не звичайні розповіді бувалої людини, учасниці Великої Вітчизняної війни. Подвиг безстрашної льотчиці Антоніни Худякової був увінчаний Золотою Зіркою Героя.

— Ми там, у небі і на землі омирали від куль і ран, ми перемагали кулі і рани і були горді, бо знали — служимо Вітчизні. Своїм життям. І немає найвищої цілі, найсвятішої справи, як служити народові, Вітчизні...

І це так проникливо, так щиро, що западає в душу. І не лише хвилює, а закликає, примушує глянути в себе. А виступає Антоніна Федорівна дуже часто. На зльотах молоді, зустрічах. Аудиторія її — молодість...

РОВЕСНИЦІ БОРЮТЬСЯ

«В МЕНЕ СТРІЛЯЛИ ДВІЧІ»

— Давчі, коли я виходила з дому, — продовжує Мадж, — в мене стріляли. В наш будинок неодноразово вривалися англійські солдати. Це траплялося в різний час доби. Нас виганяли на вулицю, везли в машинах з заграбованими вікнами і допитували. На допитах ми називали своє ім'я, адресу, а після цього на жодне запитання не відповідали.

Мадж того вечора багато розповідала про справи своєї організації, про труднощі боротьби проти реакції, за свободу батьківщини.

— Звичайно, нам хотілося б, — говорила дівчина, — влаштувати в Бельфасті демонстрації з вимогами побудувати басейни, стадіони, але це доведеться відкласти до того часу, коли в Ірландії буде відновлений мир.

— Зараз члени нашої організації активно беруть участь у міжнародній кампанії «Юність звинувачує імперіалізм».

лізм». Я кажу «активно» тому, що вважаю нашу щоденну роботу, нашу боротьбу на вулицях Ольстера не лише звинуваченням, але й боротьбою проти імперіалізму. Ми знаємо, що кульмінацією нинішнього етапу кампанії «Юність звинувачує імперіалізм» буде X Всесвітній фестиваль молоді і студентів, який відбудеться влітку в столиці НДР Берліні, і сподіваємося взяти в ньому найактивнішу участь. На минулому, IX фестивалі, було всього три ірландці. Цього разу ми збираємося послати велику делегацію. Ми з нетерпінням чекаємо фестивалю, готуємося до нього і зробимо все, щоб молодь світу знала про те, що відбувається нині в Північній Ірландії.

Ю. ГРОБОВНИКОВ, АПН.

МАТИ — це радість і біль, це найближчий струн серця, до якого доторкається легеньким крилом пташеняти. Мати дає дітям життя, показує їм сонце і рідну землю, оберігає їх від хвороб, вчить добру-розуму, правдивості.

Мати. Вона в вітаннях педагогічного гемія народу. Багата Кіровоградщина на матерів-героїнь і на матерів-героїв, на вчених, письменниць і матерів письменників та вчених. А їх діти, ким би вони не стали, своїми успіхами зобов'язані, звісно, матері-Вітчизні і одночасно — рідній існції, яка ночей не досипала і відкривала дорогу в життя.

В СЕЛІ Могильному, Гайворонського району, понад сто років жила колгоспниця-пенсіонерка Костюк Марфа Дмитрівна. Подивившись, бувало, на її зморшки біля очей, на добру посмішку задумливого обличчя, яскраво виражену людську гідність і відчувалася хвилююча повага до цієї жінки, наче до зовсім рідної. Чим пояснити? Мабути, тим, що Марфа Дмитрівна узагальнювала в собі всім близький образ жінки-матері.

МАТЕРІ

І СИНІ

Надворі тріскучий мороз, а в хаті тепло, світло, затишно. Марфа Дмитрівна розсудливо, повагом снує довгу нитку трудового життя, вимальовують спогади про її дітей і внуків. Про інших вона може говорити гаряче, а про своїх говорить обережно, з почуттям задоволення. Її доньки були молоді дочки Ганна і Зоя Григорії, той самий Григорій, теж Костюк, який прорин першим розвідником у рідне село Могильне при його звільненні 409-ю Кіровоградською дивізією. А які внуки у баби Сини — (так ласкаво називають у селі Марфу Дмитрівну)! Всеволод — інженер, Леонід — лейтенант, Катерина — кандидат медичних наук, Олександр — доцент, а Платон, як і батько, вже професор, директор науково-дослідного інституту. З особливою задушевністю згадувала Марфа Дмитрівна свого сина Григорія, його шкільні роки в рідному селі. Прийде зі школи і зразу: «Маме, чим допомогти вам?». Оцей син нині — відомий вчений — старший науковий співробітник, академік АПН СРСР, доктор психологічних наук, професор Григорій Сялович Костюк. Він автор численних книг і підручників з психології, активний учасник з'їзду психологів СРСР і Міжнародних конгресів психологів. За заслуги в розвитку вітчизняної науки нагороджений орденом Леніна та орденом Трудового Червоного Прапора. На зорі ж Радянської влади він був учителем, організатором і завідуючим першої в районі Могильнської семінарської трудової школи імені Т. Г. Шевченка.

Науково-педагогічна і громадсько-політична діяльність Г. С. Костюка не стоїть на заваді до майже щорічних відвідин рідного села. І не раз Григорій Сялович запитував свою «дорогу матику», як пише він в листах, щоб жила з його сім'єю в Києві, але завжди до роботи на горді. До степового роздолля утримувала її вдома. І дуже жаслива була, коли в материнській дім збиралась її велика родина.

ВІДКО мчить машина по рівній асфальтовій дорозі, обрамованій алеями тінистих дерев. Село Комішувате. Та яке там село? Не те

тепер Комішувате... Там такі павани і будинки — справжнісінько селянське міського типу. І відоме село прославленою бригадою механізаторів, очолюваною новатором сільськогосподарського виробництва дівчиною Героєм Соціалістичної Праці Олександром Васильовичем Гіталовим.

Бажана зустріч відбулась на квартирі. Такій до суворості серйозній, яким його звали бачили на фото, Олександр Васильович Гіталов будь-що робить з ласкавою усмішкою, коли внучка Ірина «пристає» зі своїми нескінченними проханнями. Він легко піддається її умовлянням. І зовсім ладним стає його обличчя, як тільки згадує свою матір — першу виховательку і старшого вихованця друга.

— Коли ще мені було сім років, я осиротів — помер батько. Мати грубо топчила в школі. А мені довелось змацати за харчі в пайові півні, як в лісній синається, «від ранку до ніччї пасті телички», нильнувши, щоб була в чужій ячмені не подалась, а то там любенько поють, що і плакати не дають, та ще й шматком хліба докорять... У матері було золоте серце. Вона, звісно, не знала сучасних методів виховання, але по-своєму добре навчала, особливо людяності. Та хто про свою матір не зможе розповісти?.. Все своє життя трудилась. Не тільки словом, але й своїм покладом і захопленням, а коли й покориною любові до праці привчала.

Олександр Васильович нереконаний, що діти, які зазначають матерів самітні коротати свою сину старість, не можна вважати справжніми патріотами.

Переді мною листи до рідних, писаних О. В. Гіталовим з Нью-Йорка. Кожний рядок у них світить, що наче про нього В. Маяковский писав: «Я — громадянин Радянського Союзу». Прочитаймо: «Головне — найкраще виконати доручену справу, відстояти славу наших механізаторів і виграти першість у мирному змаганні... Я сподіваюсь, що перемога буде за нашими механізаторами — нам це під силу. Від моїх зусиль теж залежатиме просування вперед до максимальної механізації різнитства».

І водночас ця знатна людина проявляє підкупання і ніжні почуття до матері. Мати захворіла, і він відкладає всі вкрай здавалось би невідкладні справи і відвозить її в лікарню до Кіровограда. І в кожному листі, коли він був у далекому відраженні, турбувався про здоров'я матері, просив її берегти себе.

— Олександр Васильович, а хто з жінок, крім матері, мав безпосередній вплив на формування вашого світогляду, вашого ставлення до праці? — запитую.

— Я думаю, що жінкам я зобов'язаний, і їм треба віддавати належне. А воно дійсно так, що враження дитячих літ на все життя врізається в пам'ять. Не забути мені своєї першої вчительки Ольги Михайлівни Колесниченко. З почуттям вдячності підтримую теплі взаємини з моєю очинтською Евдокією Іванівною Панушю. А якщо відверто, то й Антоніна Сергіївна, дружина моя, небайдужий вплив мала. Адже ж наше знайомство і дружба виникли не на ніську якогось пляжу, а в горній соизматанні, на полі. Я був трактористом, а вона — принципальцем на тракторі. Пісні та праця...

— Ой, лишенько, — встригає дружина. — Кажу йому, коли сватався, що у мене й одягу, як треба, немає, а він: «А в мене? Сорочка одна». Так і вступили в нове життя.

— Хто впливав? — міркує вголос Олександр Васильович. — То ж в нашій сім'ї першу урядову нагороду за доблесну працю одержала дружина.

Тетяна МІЛЕР, ректор Кіровоградського народного університету педагогічних наук.

(Закінчення в наступному номері).

Життя твого
БЕРЕЗЕНЬНЕБО ЛІЛІ ІВАНОВОЇ
І ВАЛІ АНТОНЮК

Пісні популярної болгарської співачки Лілі Іванової — про радість життя, про ідилічного хлопчика, що довів сонячного зайчика і про біль розлуки, про силу першого кохання і про те, що люди хочуть сьогодення-сьогодні.

Юні парашутисти — ровесниці болгарської співачки. Вони теж хочуть сьогодення-сьогодні. В клубах ДТСААФ на Кіровоградщині сотні літять і жінок оволодівають майстерністю з альпісько-прикладних і технічних видів спорту, щоб у подальшому стати на захист рідної землі. Лістоноша Валентина Антонюк, наприклад, здійснила 200 стрибків...

І там, на льотному полі, і там — в концертному залі — бажання сьогодення-сьогодні.

ФОТО А. ВАСИЛЬЄВА І І. БОГАЧОВА.

МЕРЦІШОР-
СИМВОЛ ЩАСТЯ

В Румунії існує зворушливий старовинний звичай: кожного року, коли приходить довгожданна весна, всім жінкам підносять маленькі подарунки — мерцішори. Гарні червонобілі прикраси, що нагадують невеличку брошу, символізують собою ніжність, владність, любов. Мерцішор вважається талисманом, який дарує довге і щасливе життя. Він нагадує про те, що наша весна — час пробудження природи, час радісних змін.

(ТАРС)

На Кіровоградській землі 92 Герої Соціалістичної Праці. Серед них — 32 жінки.

В списку Героїв Радянського Союзу — ім'я Худякової Антоніни Федорівни, жительки міста Олександрії. Відважна льотчиця під час Великої Вітчизняної війни служила у гвардійському Таманському ордені Бойового Червоного Пра-

рентенолог — вперше на Кіровоградщині запровадила лікування ракових захворювань рентгеновським промінням та радієм. З її ініціативи в 1948 році було відкрито променеве відділення на 35 ліжок, яке потім перетворилось в онкологічне відділення, а тепер — в онкодиспансер.

Лідія Михайлівна Опору — завідуючу кабінетом функціональної діагностики обласної лікарні — 8 березня колеги та рідні поздоровляють не тільки із жіночим святом, а й з ювілеєм. Вісім років тому напередодні цього свята їй було присвоєно звання заслуженого лікаря Української республіки.

В 1968 році, якраз виповнилось 23 роки роботи Лідії Петрівни Тімош на сцені театру, коли їй було присвоєно звання народної артистки УРСР.

Важко перерахувати зіграні нею ролі. Це і Мавра — «У неділю рано вілля копала», Варка і Ганна — в «Безталантній», Маруся — в «Ой не ходи, Грицю», Комісар — в «Оптимістичній трагедії», Наталка — в «Соло на флейті» і багато, багато інших.

Лідія Петрівна Тімош — перша і єдина поки що артистка Кіровоградщини, удостоєна цього високого звання.

ВОНІ
З КІРОВОГРАДЩИНИ

пора, ордену Суворова авіаційному полку легких пілотов бомбардувальників. Вона зробила 926 бойових вильотів. За мужність і героїзм їй було присвоєно звання Герої Радянського Союзу.

Олександра Іванівна Казаріна — незмінний лектор Кіровоградського міського комітету партії — комуніст лівинського призову. З 1929 по 1933 рік вона була членом Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету (ВУЦВК). Працює весь час на партійній роботі. Зараз — персональний пенсіонер. Але роботу лектора не залишає.

Софія Яківна Іванова — обласний

Віра ГУДЗИКЕВИЧ

У СЕЛІ

Подивилось мала
На ромашку,
Що у лузі двіла.
Тоді знову —
На пташку,
Що в блакиті плила...
І побігло
До річки,
В яку сонце упало.

Золоті стрічки
Все по ній розсипало.
Та й, щасливе,
Гаялось
За метеликом білим.
Тихо літечком
Гралось,
Що в теплі розлазило.

СНИ

В прохолоджену проріп
Сватав степ тиху осінь.

Між прив'язанам зіллям
Грала їхнє весілля.
Схвилювалася доля:
«Що то буде із поля?..»
Пому сні мудра осінь
Із-за лісу приносить.
У тих снах колоситься
Занта в землю шпигиця
Та удень і вночі
Грають струни-доші...

снт. Добровелічівка.

Ніна ПІВТОРАЦЬКА

ДО ТЕБЕ

Стала ніжною і ласкавою,
Стала чистою, мов кришталю,
Стала сонцем і стала каменем
За тобою моя печаль.
І тому я живу і вірую,
І тривожні люблю світи,
І гусей, що вертають із вірю
За твої приймало листи.

Навіть, якщо забудеш,
Я хочу в тобі воскреснуть
Добрим гарячим смутком
Твоїх не зі мною весни,
Навіть, якщо покинеш,
Я хочу прийти до тебе
Цвітом білих вишень
В твій не зі мною трепет.
Навіть, якщо і в думці
Не зможеш мене згадати,
Хочу світити я сошем
В твою не зі мною радість.

Нічого не важко в світі —
Хай суворі і пекельні дні,
Коли усмішка твоя світить,
Така ніжна — як перший сніг.
Така юна, що пахне цвітом
І ласкава і добра теж.
Нічого ж не страшно в світі,
Коли ти на землі живеш.

МУЖНІСТЬ

Ти кажеш — вона Афродіта,
Я кажу — то просто Маруся
Із того мого Богуслава,
Де хилиться верба у квіти,
Де не ділі за руки беруться
Дівчата і хлопці чорні.
Ти кажеш — вона Афродіта
Я кажу — то мужня Маруся
Із берега півної Росі,
Що не хотіла рабинею скітні,
Що ворогу в погн не гнулася,
А вклонялась лиш росам.
Ти кажеш — вона Афродіта
Я кричу — то просто Маруся...
Над Росією ж — відверто і палко
Ще досі верби і квіти
Чужину кленуть у тузі
За дівчину Богуславу.

КАЛИНА

Не всохла калина
У нашім дворі,
А викила зиму,
Щоб жовтнем горіла,
Щоб тут, на обіймку
Білої хати,
І щемно, і ніжно
Йй вранці зітхати.
Не всохла калина
У нашім дворі.
Червона калина
В червоній зорі.
М. Кіровоград.

РАДЯНСЬКІ ФІГУРИСТИ — НАЙСИЛЬНІШІ

Тріумфом радянських фігуристів завершився чемпіонат світу в Братиславі. Вони завоювали дві великі золоті медалі і дві срібні, а також одну малу золоту медаль, одну срібну і одну бронзову. Найсильнішими стали майстри парного катання москвичі Ірина Родіна і Олександр Зайцев та їхні земляки — танцюристи Людмила Пахомова і Олександр Горшков. Срібних нагород удостоєні московський фігурист Сергій Четверухін і столичний дуєт Людмила Смирнова — Олексій Уланов.

П'ять днів на льоду братиславського зимового стадіону, що вміщає 12 тисяч глядачів, точилась захоплююча боротьба майже ста тридцяти майстрів з 22 країн, головну роль в якій, за словами президента міжнародного союзу ковзанярів французів

Жака Фавара, знову відігравали радянські фігуристи.

У змаганні європейської і заокеанської шкіл фігурного катання переконливим переможцем здобули представники «старого світу». Загальний рівень катання неухильно зростає, особливо у спортивних пар, де неперечно лишається перевага радянських фігуристів. Родіна і Зайцев досягли таких висот майстерності, що про їх виступ можна говорити як про зразок, — така думка головного судді змагань у парному катанні братиславського чемпіонату світу австрійця Карла Ендерайна.

Багаторазовий чемпіон світу, найкращий фігурист усіх часів канадцьє Дональд Джексон, коментуючи підсумки змагань чоловіків, підкреслює, що вони не тільки ускладнюють програми (звичайними стали стрибки в три оберти), а й звертають вели-

ку увагу на композиційну стрункість своїх програм.

На думку експертів світу Інгрід Вендль (Австрія), європейським фігуристкам поки що важко на рівні суперництва з американками і канадками, головним достоїнством яких є висока техніка. Вони демонструють свої програми на великій швидкості, вигідно відрізняючись цим від своїх європейських суперниць.

Англієць Бернард Форд, багаторазовий чемпіон світу з танцю на льоду, вважає, що доволі ще нікому не вдасться перевершити в майстерності Людмилу Пахомову і Олександра Горшкова.

Ю. СМІРНОВ,
Спец. кор. ТАРС.

Братислава.

Наші зірки

ТАНЦЮЄ «АЛАН»

35 років виповниться нинішнього року ансамблю народного танцю «Алан» із Північно-Осетинської АРСР. Сотні тисяч глядачів в Радянському Союзі і за кордоном аплодували чудовому мистецтву горців.

НДР, Афганістан, Бірма, Болгарія, Куба, Польща, Данія, Швеція, Шотландія, Ісландія — такі зарубіжні маршрути осетинських акторів.

У репертуарі ансамблю — десятки кавказьких народних танців, мужніх і ліричних, масових і сольних.

«Алан» — лауреат міжнародних молодіжних фестивалів, всесоюзних і всеросійських конкурсів.

На знімку: танець «Сімд» у виконанні осетинського ансамблю «Алан».

Фото А. ЖИГАЙЛОВА.
АПН

Дід Кіндрат стоїть під розку-
черявленою смерекою і на-
строє струни своєї старенької
скрипки. А потім задивляється на
долину і починає улюблену пісню.
Вона ніби перекувається з тихим
гомоном червоного навісця і
теж починається од заворожених
гаїв і пісиченого небокраю. Не-
повторна мелодія дідової скрипки!

Мати Галинчина, споглядаючи
на доньку, яка не зводять погля-
ду з скрипки, каже:

— Прости, хай і тебе навчить.
А дід Кіндрат, опустивши сми-
чок, відказав:

— Навчити можна каліграфії.
А тут треба серцем пізнати таке
диво.

Дід тулить дівча до своєї по-
хотняної сорочки, од якої аж си-
пється духмяністю гірського зі-
лля, та й знову мовить:

— Поїдемо, любко, в Карпати.
На верховині і на плях флюору
почуєш. Хочеш?

— Дуже, дідуху!..

Цей теплий спомин прийшов до
дівчини, коли вона після закін-
чення музичної школи поступила
вчитися на музично-педагогічний
факультет педінституту, коли під
час концерту дівчата запитали
Галю про її першого вчителя. Во-
на хотіла сказати, що це був
Кіндрат Варфоломійович, але після
короткого роздуму, відповіла:

— Я привезла свою першу піс-
ню з полонини...

Справді ж бо, дід навчив її спі-
ванню, в школі вперше грала
Чайковського, Погодіна. Але свою
власну мелодію Галина Дідич
одержала собі там, в Карпатах... І
вже назавжди переконалась, що
музика для неї — все...

ТЕПЕР вона — викладач Кіро-
воградського педінституту, на
музично-педагогічному факультеті
читає студентам лекції з історії
зарубіжної, української та росій-
ської музики.

Так трапилось, що в перші бе-
резневі дні з другокурсниками
йшла розмова про веснянки.
Включили плітку з записом фраг-
ментів «Першого концерту» для

композитора, включили масіно-
фон, полинули акорди «Аппасіо-
нати».

ПІ ПОВІСЛА до себе П. М.
Ніколаєнко, декан факуль-
тету.

— Починається тиждень дити-
чої музики. Я підготувала з хо-
ром лекцію-концерт «Гайдар і
пісня». І вам треба виступити пе-
ред школярами. Ваша тема...

СКРИПАЛЬ
ІЗ
«СТЕПІВЧАНКИ»

фортепіано з оркестром» П. І.
Чайковського. Потім підійшла до
плішки. І з її уст почулись ніжні
і зворушливі слова:

А вже весна,
А вже весна,
Із стріх вода капає.
Молодому козаченку
Мандрівочка пахне...

Згадала про хороводи, які за-
писала в Олександрівському, Ма-
ловисівському районах, студенти
слухали гайки...

Друга її лекція була для сту-
дентів факультету фізичного вихо-
вання, Галина Дідич відкрила
книгу про Бетховена. Але перед
тим, як почати розповідь про
життя і творчість геніального

— Я давно хочу поведи розмо-
ву про лєку і серйозну музи-
ку, про те, як треба вчитися її
слухати...

— Непогано. В понеділок вас
слухатимуть учні сімнадцятої
школи...

...Вона встигла закінчити першу
фразу, як побачила здивований
погляд двох дев'ятикласників,
Хлопчина швидко нахилився до
дівчини і тихцем мовив:

— А ти в неділю чула цей
голос?

— По радіо...
Галина зрозуміла все... Так,
так, вони вчора почули її, коли
почалась чергова передача обла-
сного радіо «Музика і ти». Отже,

а неї знову в справжній веснян-
аудиторії, в слухачів... І вони зна-
тимуть Галюку і Вагнера, Чайков-
ського і Глієра.

Після паузи — запитання:
— Кого ви знаєте з визначних
композиторів?

Підняв хлопчик з піонерським
значком на грудях:

— Скрибіна, Він написав десять
сонат, симфонію «Прометей»...

— І як ти розумієш ці твори?..
В залі — тиша, Галина Сте-
панівна відкладає на край сто-
лу книги, мовить:

— Особливістю таланту Скрибі-
на був його так званий кольоро-
вий слух. Кожна тональність
асоціювалась у нього з тим чи ін-
шим кольором. Композитор хотів
передати в музиці веселючі бар-
ви природи, скриві картини роз-
буреного бою. Звідси й інша
назва «Прометей» — «Поема
вогню».

Раділа, як слухати камерну му-
зику, звернула увагу на музич-
ний момент, експромт...

ЗНАВ, що вона неспогано
грав на фортепіано, домрі,
скрипці. Просив щось виконати
тут же, в аудиторії інституту. А
Галина Дідич запросила на кон-
церт.

— Виступатиме якраз наш по-
кальню і інструментальний ан-
самбль «Степівчанка».

...Вона стояла поряд з студент-
ками музично-педагогічного фа-
культету. В залі лунали пісні
Поклада, Кос-Анатольського... От
тільки жаль, що не можна було
розпізнати Галинної скрипки, бо
вона була — третьою...

Але «Степівчанка» не залишала
нікого байдужим — її мелодії
натхненно стверджували людську
силу і красу.

М. ШЕВЧУК.

«Голубі широти». (Одеса).
15.45 — Тележурнал «Пісня
праця». (Львів). 16.45 — Ху-
дожній фільм «Дівчина-пе-
рукар». (М). 18.00 — «Кіт-
ська панорама». (К). 18.45 —
Для дітей. Мультфільм «Три
греки у чайнику». (К). 19.00 —
Інформаційна програма «Віс-
ті». (К). 19.30 — Телефільм
«Серепаха». (К). 20.00 —
«Екран молодих». (Київ, Оде-
са). 21.00 — «На добраніч, ді-
ти!». (К). 21.15 — «Все про
спортлото». (К). 21.25 — Ху-
дожній фільм «Дівчина в
камері номер 23». (К). 22.50 —
Вечірні новини. (К).

Програма мультфільмів. (М).
13.30 — Кіногид «Очевидно
— немовчання». (М). 14.50 —
Фільм «Концерт «Рідний го-
лос». (К). 15.15 — «Актуальні
проблеми науки і культури».
(М). 15.45 — «На сільський
сцені». (М). 16.15 — Науково-
популярна програма «Здоро-
в'я». (М). 17.00 — «Сім'я».
(Донецьк). 18.00 — Новини.
(М). 18.10 — Політичний ог-
лядач газети «Правда». Ю.
Жуков відповідає на запитан-
ня телеглядачів. (М). 19.00 —
Авторський вечір Т. Хренніко-
ва. (М). В перерву — програ-
ма «Час». (М). 22.00 — Все-
союзні особисті змагання з
спортивної гімнастики. (Віль-
нюс). 22.45 — Чемпіонат Єв-
ропи з легкої атлетики в за-
критому приміщенні. (М). По
закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 13.05 —
Концерт. (М). 14.20 — Наро-
дний телеуніверситет. (К). 14.50 —
С. Рахманінов «Рансодія на
тему Паганіні». (М). 15.15 —

«Наймика». (К). 23.00 — Ве-
чірні новини. (К).

СУБОТА. 10 БЕРЕЗНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 —
Кольорове телебачення. Гі-
мнастика для всіх. (М). 9.20 —
Новини. (М). 9.30 — Для шко-
лярів. «Творчість юних». (М).
10.00 — Кольорове телебачен-
ня. Телевізійний документаль-
ний фільм «Радянський Турк-
меністан». (М). 11.00 — Кон-
церт. (Ленінград). 11.45 —
«Весні назустріч». Спільний
рейд ЦТ і газети «Сельська
жизнь». 12.15 — «Кіностріч-
ки минулих років». (М). 13.00 —
Кольорове телебачення.

ка тижня». (Кіровоград). 17.30 —
Телефільм. (Кіровоград). 17.45 —
«Міа партійний квіт-
ток». (Кіровоград). 18.00 —
Новини. (М). 18.10 — Для ді-
тей. «Приходь, казко». (М).
18.40 — Польова пошта «Под-
вигу». (М). 19.10 — Кон-
церт. (М). 19.50 — Прем'єра
телевізійного художнього філь-
му «Іркутська історія». 1
серія. (М). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — Прем'є-
ра телевізійного художнього
фільму «Іркутська історія». 2
серія. (М). 22.35 — Новини.
(М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.45 —
Кольорове телебачення. Ху-
дожний фільм «Хід білої ко-
ролеви». (М). 12.20 — «Музич-
ний характер». (М). 12.50 —
Програма телевізійних доку-
ментальних фільмів. (М). 17.00 —
Концерт. (Львів). 17.30 —
За накресленнями ХХІV з'їз-
ду КПРС. Тележурнал «Про-
грес». (Одеса). 18.00 — Фільм-
концерт «Російський романс».
(К). 18.30 — Телефільм «Лі-
тній сад». (К). 19.00 — Інфор-
маційна програма «Вісті».
(К). 19.30 — «З почуттями гос-
подарської відповідальності».
(Ворошиловград). 19.50 — «І
мено в сім'ї великий». (Хар-
ків). 20.45 — Фільм-опера

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050. ГСП., Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Гліки, 2.